

POZNAN, 6 września.

tych dniach złożono w grobie na ziemi oj-
zwołki męża, którego wiekowy niemal żywot
był ściśle z dziejami porzobiorowemi na-
kraju. Nestorowi wygnańców i patriotów pol-
było dane umierać w ojczyźnie, dla której
cały czas swego długiego żywota pracował
rdowanie i z równym zawsze zapalem i po-
niem. Skonał na tułactwie i wśród obcych zło-
wego zwłoki obok zmarłej także na wygnaniu
a w krótkich ustępach dwie jeszcze trumny
płace zwłoki wiernej jego za życia towarzyski
cianej synowej, spoczęły w grobowcu na cmen-
Montmorency. Dziś cztery te trumny przy-
do Galicyi przez księcia Władysława Czar-
tego, złożono w rodzinnych grobach w Sienia-
jakkolwiek uroczystość żałobna miała cechę
prywatną i nie rozgłoszono jej dziennikami,
licznie zebrane obywatelstwo tej części ziemi
która dostąpiła zaszczytu zachowania w swém
szczęśliwym jednym z najznakomitszych mężów
niejszych za życia reprezentantów narodo-
szczęścia, pospieszyło oddać ostatnią część
jego.

my witamy powrócone krajowi drogie popioły
cia, jaka się wielkiemu zmarłemu od narodu
ży. Nie wątpimy, że gdyby wieść o żalo-
uroczystości doszła nas była rychlej, wielu z oby-
byłoby się udało do Sieniawy, by w imieniu
polski pożegnać raz jeszcze cienie śp. księcia
Czartoryskiego.

nie kilka słów wspomnienia niech świadczą, że
wiek w niejednym może za życia księcia Adama
my się z nim zapatrywaniu, przecież na jego
widzimy jeno wielkość straty, jaką naród po-
nym mężu, wspaniałym odłamie przeszłości
i żywym uosobieniu naszych klęsk i naszych
męczeńskich.

zas krakowski w ten sposób z okoliczności tej
wia:

dnia wczorajszym (dnia 31 sierpnia) cztery trumny
no do grobów rodzinnych w Sieniawie. Czy kamień
złoty, przykrył zarazem całą przeszłość, do której na-
rodzina: Adam książę Czartoryski, księżna z Czarto-
Wirtemberska, z Sapiehów księżna Czartoryska
pani co krew królewską połączyła z polskim domem?
niekolwiek nastały dziś czasy, jakiegokolwiek zapanowały
enia, które jako konieczność w zupełności przyjmują
godzi się wspomnieć, że rody to jakby wielkie
które podpierają narody. Jakkolwiek historia sądzić
Czartoryskich, to pewna, że oko bezstronne a trzeźwo
patrzące nie zarzuci im nigdy, nietylko aby fryma-
czyna, ale nawet aby kiedykolwiek o niej zapomnieli.
Czartoryskich w połowie wieku przeszłego można są-
przedzeniem albo znajomością, surowo lub też oddawać
wiedliwość; ale nie powinni ich nikt i nigdy słusznie,
wagę nad dobro kraju, tak jak je pojmowali, przekła-
niecie społeczeństwem zapanować, chcieć jej kierunek
było zawsze dozwolonem w każdym ustroju społecznym,
wzy z prawa publicznego i z natury rzeczy wielkie zaj-
stanowisko. Polityka księcia kanclerza litewskiego
wojowody ruskiego niebezpieczna może, ale niewąt-
pnie obmyślana, miała zawsze coś systematycz-
postępowaniu. Zadnego z nich nie zubożać rząd obcy,

żaden z nich nie żył krzywdą słabszej braci, a uczucia ich
i chęci musiały być dość szlachetne, kiedy przechodząc a oczysz-
czając się z syna na wnuka, wydały ten kwiat obywatelskiej
cnoty, podniosłości duszy, zaparcia się siebie, jak każdy w księ-
ciu Adamie Czartoryskim prezesie rządu narodowego, jeżeli ma
serce po temu, podziwiać musi.

Kiedy człowiekowi wyższemu dał Bóg się urodzić w kraju
wolnym, mającym byt polityczny, to mu wielkość, powiedzmy
prawdę, jest może łatwą. Ale kiedy mu przyszło żyć w poło-
żeniu, gdzie wszystko musi być sztuką, gdzie każdą korzyść
potrzeba zdobywać zręcznością, choć nie podstępem, urokiem
osoby, pracą, tam aby przejść bez skazy między obcymi, bez
zarzutu między swymi, takiego wytrwania i długiego zaparcia
się siebie, że tylko wyborowe dusze temu podołają, choć za-
wsze z utratą swjej bezwzględnej sily, co rozwinąć się tylko
może w normalnym położeniu. Takie życie, jak od młodych
lat księcia Adama, rzuconego jak ofiara pomiędzy obcych, to
istotne męczeństwo; wyrzół też ono na jego twarzy ten smę-
tawy choć spokojny wyraz, który każdego umiającego patrzeć
od dawna uderzał. Historją tej walki, którą mąż cnotliwy to-
czył jakby z przeznaczeniem — widok świetny dla bogów, jak
mówi poeta, podały nam świeżo wydane listy jego przez ciąg
lat kilkunastu. Niechaj tam każdy się uczy, czem był książę
Adam Czartoryski; niechaj tam znajdą odpowiedź przewrotni
a niepoprawni, którzy przez lat wiele nie przestali szarpać
jego sławy: innej odpowiedzi oni nie warci. Nie dla nich też
podniesiemy, bo nie zdolni ocenić tego co prawdziwie piękne
i wzniosłe, jak w roku 1830, politycznie albo nie, dziś w to nie
wchodzimy, przystąpiwszy do ruchu powstańczego, wybrany
na prezesa rządu narodowego, w pierwszój mowie na sejmie
uiał odwagę wspomnieć z wdzięcznością o przyjacielu i dobro-
dzieju kraju Aleksandrze I. Taka tylko dusza i wśród takiego
tylko jak ówczesny sejm zebrania, mogła się zdobyć na taką
odwagę.

Dalsze działanie księcia Czartoryskiego znane. Nie pi-
szemy panegiryku, oddajemy sprawiedliwość wielkiemu oby-
watelewi, wielkiemu miłośnikowi ojczyzny, i dla tego nie boimy
się dotknąć przedmiotu drażliwego.

Posadzono księcia o zamiary dynastyczne, chcąc zniwe-
czyć wpływ jego to przez oszczerstwo, to przez śmieszność.
Ktokolwiek znał księcia Czartoryskiego, wie doskonale, że jako
człowiek publiczny aż nadto na swą osobę był niepomny.
Wśród wicherzeń emigracyjnych stronnictw, kilku ludzi za-
cnych, ale bez wytrwałości politycznej, rozumiało że jak nader
jest trudno narodowi powstawać bez dynastji, tak należało
skupić wszystkie usiłowania około jednego imienia, jednej wia-
dzy. Niebaczni nie wiedzieli, że dynastje powstają w chwili
organizacji a nie w chwili rozkładu społeczeństwa, że po-
wstają siłą ale nigdy konwencyonalnie. Ze dla społeczności
polskiej byłoby największym szczęściem mieć króla, to roz-
umieją wszyscy, ale królów daje Opatrzność, nie tworzy ich par-
tya. Usiłowania te przeszły w śmieszność, ale ona nie dot-
knęła człowieka, którego jedyną było wadą, że często bardziej
wierzył przez zbyteczną skromność i zwyczaj abnegacyi na-
technieniem drugich jak własnym, silnym a na zasadach opar-
tym przekonaniom.

Blisko wieku domierzył sędziwy starzec. Co się działo
w tej duszy, co zapamiętała wielką świetność domu i to życie
w Puławach niemal udziałem poezji i wpływem, a promieniące
oświatą, oglądą, urokiem piękności, urokiem poezji naokoło
kraju, w duszy, która potem widziała bezowocność tylu usiło-
wań, zabór siedziby, niewdzięczność własnych, choć nigdy
obojętności obcych? Przypominała sobie zapewne, jak po-
między 1794 a 1800 rokiem, bo nie możemy ściśle oznaczyć
daty, w tychże Puławach, wśród nocnej z Tadeuszem Czackim
i Maksymilianem Osolińskim rozmowy, dali sobie ci trzej miło-
śnicy ojczyzny słowo, że każdy w swoim zakresie, nieustannie,
z poświęceniem wszystkiego działać będzie na przyszłe dobro
kraju, na drodze jawnej, w takich warunkach, jakie każda
część społeczności polskiej przedstawia. Było to może sprzy-
szenie, ale bodaj posłużyło za przykład, jako jedyna droga.
Dotrzymał Czartoryski tego słowa wszędzie, czy jako prezes
sądu sejmowego, czy jako wygnańca świetnie przedstawiający
szlachetność i powagę polskiej społeczności, zawsze na drogach

tylko prawych, jawnych, cnotliwych pracował dla swojego
kraju, dla swoich ziomeków, nawet wtenczas, gdy to niewdzię-
cznie przyjmowali.

Znakiem upadku każdej społeczności jest, kiedy ludzi,
których im Opatrzność zsyła, ocenić nie umieją. Do tego nie
doszliśmy jeszcze: świadkiem ogólne uszanowanie dla pamięci
księcia Adama Czartoryskiego, i mimo cichości obchodu, oby-
watełstwa krajowego w Sieniawie zebranie, do którego chcie-
liśmy dodać te kilka słów wdzięczności i uwielbienia.

NPan raczył przyzwolić następującym oficerom pruskim na przy-
wdzianie orderów nadanych im przez cesarza rosyjskiego:
orderu 6. Anny 1 klasy: generałowi baronowi Hillerowi
von Gaertringen, dowódcy 15 dywizji;
orderu 6. Anny 2 klasy z brylantami: adjutantowi przybo-
cznemu, pułkownikowi hr. Brandenburg, dowódcy 2 pułku gwar-
dyi ulanów;
orderu 6. Anny 2 klasy: pułkownikowi von Budritzki, do-
wódcy pułku grenadyerów cesarza Aleksandra i pułkown. von Doe-
ring, szefowi wydziału w wielkim sztabie jenerałnym;
orderu 6. Anny 3 klasy: porucznikowi księciu Croy w pułku
Gardes du Corps;
orderu 6. Włodzimierza 4 klasy: kapitanowi von Lewinsky
w brygadzie artylerji gwardji.

Berlin, 5 września. Nordd. Allg. Ztg kruszy dziś ko-
pią w obronie systemu prasowego, używanego obecnie w Pru-
sach, a odznaczającego się nader częstym konfiskowaniem cza-
sopism politycznych, które to system atakowany jest miano-
wicie przez dziennikarstwo angielskie i przewany „systemem
Bismarcka.“ Szanowny organ półurzędowy tak rzecz swą kon-
kluduje: „Niech się nasi kolezdy za granicą uspokoją. Kon-
fiskaty pruskich dzienników nie są bynajmniej wpływem sy-
stemu Bismarcka, ale raczej, jak to dzienniki te same przy-
znają, potrzebą socyalną.“

Podczas gdy Nordd. Allg. Ztg odkrywa w ten sposób
światu nowość, że w Prusach wymagają potrzeby socyalne
częstych konfiskat dzienników, reprezentujących opinią ogrom-
nej większości pruskiego narodu, Kreuz Ztg występuje
w pole z pięciolamowym artykułem, którego „dalszy ciąg“ za-
powiada, przeciw izbie poselskiej.

Komisya koalicyjna ukończyła swe obrady i członkowie
jój już się rozjechali.

Król z p. Bismarckiem przybędzie tu pojutrze rano.

KROLESTWO POLSKIE.

Warszawa, 4 września. Oberpolicmajster ogłasza, że
chcąc ułatwić pobożnym pielgrzymkę na odpust tegoroczny 8
bm. w Częstochowie, polecił komisarzom wydawać osobom za-
mierzającym udać się na Jasną Górę odpowiednie bilety, za
okazaniem książeczek legitymacyjnych.

Jutro odbędzie się w ogrodzie Saskim dawno zapowiadana
zabawa fantowa.

Deszcze tu nie ustają: choć czasem słońce zabłyśnie,
wkrótce nadciągną znów chmury. W dniu wczorajszym od
rana do wieczora ani na chwilę padać nie przestało. Mniejsza
o przechadzki przy święcie, ale powstają obawy, że po złym
sprzęcie zboża, może nastąpić zły sprzęt ziemniaków. Nadzieja
jeszcze na jutrzejszą pełnią.

Piszą z pod Wyszogrodu, w powiecie płockim: Uro-
dzaje pod samem tutejszým miastem są niezłe lubo nieco gor-
sze jak w r. z. W dalszej okolicy z powodu deszczów zebrać
niemożna było; pod Wyszogrodem zaś zebrać zdążono. W oko-
licach, leży szczególniej pszenica na garściach a owies w nie-
których miejscowościach wcale nawet nie cięty. Jadąc, wi-
dzieć można zboże gdzie niedzie na polach dotąd stojące, na-
wet jęczmień. Robót w polu z powodu niepogód mało.

Z gubernii mińskiej donoszą: Cały czerwiec trwały bar-
dzo wielkie upały. W południe nikt na ulicy nie pokazywał
się, oprócz osób, które miały konieczny obowiązek wyjścia;
wszyscy gromadzili się w kapieli, ale i kapiel niewiele poma-
gała; po wyjściu z niej pieczeni słońcem zwolnienicy zimnej
wody oblewali się potem. Upały te dochodzące jak powiadano
do 30 stopni w cieniu, przedłużały się przeszło przez miesiąc,
trwając każdego rolnika przewidującego z tego powodu straty.

Listy ze wsi.

1.

Kochany Symfusiul!

Przekazam Ci list do gazety naszej. Periculum in mora!
Wystaw go nasamprzód, a potem dopiero przeczytaj liścik
nie.

Szanowny Redaktorze!

nie lubię, ale wiele ten czyni co musi, a ja muszę do-
nie Dobrodz. napisać, bo mi mocno żółć się poruszyła.
i tak w nieszczęśliwym jest na wsi humorze w na-
czasach, skoro podatki coraz większe, klimat coraz gor-
wiec sprzęt coraz trudniejszy i zasiewy coraz niepewniej-
jeżeli zaś jeszcze przyjdzie do tych karysty boruchać się
namami, których nie braknie, to doprawdy i anielska wy-
nie się cierpliwość. Każdy radzi sobie jak może i dru-
za się, kiedy nie pytany. To moja zasada. Tymczasem
nam o pół mili sąsiada, który już nie raz nieproszony

z radą wyjeżdżał, a ten raz usłyszawszy, że sprzedają mój ma-
jątek, formalne admonicze palić mi począł i aż tak bardzo za-
pomnił się, że zbrodnią nazwał sprzedaż majątku w ręce obce.
Oklepamy to frazes, odpowiedziałem mu, i przyszło od słowa
do słowa do tego, żeśmy się pokłócili. — On pewno każe co
wydrukować w swoim duchu, więc ja go uprzedzam.

Odebrałem panie Dobrodz. w r. 1845 mająteczek. Przy-
chodzi r. 1846. W r. 1847 piękny miałem urodzaj, spichrz
był pełen, drożyłem się z sprzedażą krescencyi, aż tu zawię-
rucha przyszła w r. 1848 i trzeba było sprzedać za pół niższą
cenę. W następnym roku ożeniłem się. Jakoś mi wtenczas
jak po maśle iść zaczęło, aż tu powódz przyszła w r. 1854, po-
tém nieurodzaje lat 3. Krzątał się człowiek jak mógł, latał
i zatykał i jakoś znowu reperować się począł, aż tu buch! wia-
dome przyszły dwa lata, które zdrowiu mocno zaszkoziły,
a mianowicie żony mojej, która od czasu jak się w r. 1863 prze-
straszyła, podczas nocnej rewizji często mi się teraz pokłada.
Mielśmy do wód jechać — ale nie było za co. Dziś nie widząc
szansy na przyszłość w dalszej gospodarce, umyśliłem sprzedać
majątek. Namozolił się człowiek, córka dorosła a chłopiec pod-
rasta, a czy się majątku przyrobiło choć w jakim takim stosunku

do mozołu, to tylko dowiedzieć się można ze sprzedaży, bo z do-
chodów? — z wiosny wielkie nadzieje, po sprzęcie wielkie za-
wody, mianowicie w tym roku. Każdy dąży do rezultatu swjej
pracy, a gdy ten rezultat jasno mu się przedstawia i wyraźnie
bo w pieniądzech, jakże brać na siebie odpowiedzialność, gdyby
się człowiek uparł nie sprzedać? Któż mi ręczy, że nie będzie
wojny albo że coś gorszego od Moskwy nam nie przyjdzie?
Ziemia pójdzie ciągle w górę, Prawil mi bocian; ba! ja wycią-
gnąłem rezultat, który mnie zadawała, a że te nadzieje cią-
gnęło iścia w górę cen ziemi, przeciwważa u mnie obawa spa-
dnięcia cen — jak to już bywało — więc mnie nie skonwin-
kowała owa niby ekonomiczna uwaga. Ja pracowałem dla dzieci,
udaje mi się z d ublo wać majątek, chwytam za okazję i przy-
szłość ich zapewniam, córce łatwiejsze za mąż pójsię, skoro
ma gotówkę, a synowi pokazując jak na dłoni, że to przez pracę
moją jeszcze raz tyle dostanie, jak się zdawało, że więc iść
w ślady ojca należy. W czem tu tedy zły przykład, zbro-
dnia i t. p.? W tém że przecież nie musiałem sprzedać? Ze
nie było konieczności? Niech pan Dobrodziej wysłucha do
końca.

Przed paru tygodniami odbieram list od agenta z Pozna-

